

Hvad ser du?

Der skal træffes nogle store afgørelser i det nye år. I maj måned skal det danske folk bestemme, om det vil sige Nej eller Ja til *Amsterdam-aftalen*. Et Nej vil være et afgørende skridt ud af EU.

Inden denne folkeafstemning skal *Højesteret* afgøre, om regeringen har overtrådt grundlovens bestemmelse om afgivelse af suverænitet. Dømmes regeringen, må konsekvensen være, at vi ikke længere er medlem af EU.

Der skal tillige afholdes *folketingsvalg*.

1998 vil i Danmarks-historien indtage en enestående plads.

*

Er Guds folk i stand til at gøre fyldest i så skæbnsvanger en tid?

Enhver prøve sig selv!

Kan vi bede – eller kan vi ikke?

Kan vi bede og få – eller kan vi ikke?

*

Jeg bliver altid bedrøvet, når jeg får at vide, at også kristne ser frem imod at få »gode dage«, når de fylder 60 eller 65 år.

Den, der ønsker det, underskriver jo dermed en erklæring om, at han/hun ikke betyder noget.

Thi »gode dage«, der ikke kræver en livsindsats, men udfyldes i bekvemmelighed med fritidsinteresser, er aldeles betydningsløse, om ikke direkte skadelige og nedbrydende.

Tænk blot på, hvordan det ser ud her i verden!

*

Lad os hellere ønske os *betydningsfulde* dage og bede om nåde til at gøre fyldest!

Betydningsfulde dage, da vi gør fyldest, er bedre end »gode dage«!

Ganske vist kræver sådanne dage alt af os – undertiden mere, end vi synes, vi magter – men »lykkeligst at hvile på er fuldendte gerning«!

Det er kun i betydningsfulde dage, den sande fornyelse finder sted! »Gode dage« udelukker den derimod.

*

»Gode dage« udtømmer Guds godhed for kraft og forvandler den til borgerlig tilfredshed med tilværelsen i en lunken kri-

stelig ånd.

Anderledes med betydningsfulde dage, der kræver alt af os og mere til. De berører os meget, men de giver os mere. Guds godhed erfares som ny hver dag med ny kraft og ny glæde.

*

Det gælder ikke om at søge fornyelse engang imellem, men om at leve i en daglig fornyelse.

Da vor hensevede ven, *Chr. Ramild*, engang blev spurgt om, hvordan det stod til – og spørgeren selv sagde: »Det er vel ved det gamle,« svarede Ramild: »Nej, nej, det er altid ved det nye!«

Altid ved det nye! Ja, det er det nye, der fornyes (se Kol. 3,10 – Seidelinerne oversætter: »...det nye menneske, som under *stadig fornyelse*...«). Det gamle kan ikke fornyes (Hebr. 8,13).

*

Det nye er ikke noget nyt, som vi finder på. Det kommer ikke fra os, men fra Gud. Hans tanker og veje er ikke noget nyt for Ham, men altid for os. De er himmelhøjt over vore tanker og veje, og vi lærer dem aldrig så godt at kende, at vi ikke behøver at spørge Ham til råds. Vi har dem aldrig i et katalog, som vi kan slå op i – og så kender vi dem. Vi kender dem kun i den daglige afhængighed af Ham. Hans *gamle* ord hører vi da som et *nyt* ord, et levende og lysbringende ord, og hans evige barmhjertighed og nåde modtager vi da som *ny* nåde hver morgen.

Uden dette er jeg ængstelig for, at jeg ikke gør fyldest, og at mine gerninger ikke er fyldestgørende i vor Guds øjne.

Den daglige fornyelse ved Livets kilde hos Herren selv hjælper os til at kunne bede, thi den hjælper os til at bære så meget af verdens ufattelige nød på vort hjerte, som vi bør bære.

Jeg er ængstelig for, at det, som vi kalder »gode dage«, svækker vor delagtighed i alskabningens suk efter forløsning. »Gode dage« og hjertets lidenskab passer ikke rigtigt sammen.

*

Det, vi kalder »gode dage«, og det, Gud forstår ved gode dage, svarer ikke til hinanden.

Gud under os sandelig gode dage –

blot ikke i kødelig forstand! Hans tanker om gode dage er himmelhøjt over vore tanker.

Kan Herren sige: »Vel, du gode og tro tjener,« da har det været gode dage – ellers ikke.

*

Verden gør sig rede til sit kollektive selvmord. Masseødelæggelsesvåbnene er spredt ud over jorden, og ingen er i stand til fuldt ud at kontrollere dem, end ikke supermagten U.S.A. Der produceres – trods internationalt forbud derimod – uhyggelige biologiske våben, hvormed folkeslag kan udryddes som fluer. Verdensreligionerne hader hverandre og betænker sig ikke på at tage terroren i sin »tjeneste«.

Og lovløsheden tager til i de såkaldte kristne stater, deriblandt vort eget *Danmark*.

Hvad kan, og hvad skal vi gøre?

*

Politikernes bidrag til den verdensomspændende nød koncentrerer sig i det store og hele om tre områder:

1. *U-landshjælpen*. Gennem økonomisk, teknisk og uddannelsesmæssig støtte vil man bidrage til, at de fattige lande kommer op over et eksistensminimum og kan begynde at udbygge deres infrastruktur, deres landbrug og industri.

2. *»Verdenssamfundet«*. F.N., Nato og EU er i mange politikeres øjne garanterne for fred imellem nationerne. Der gøres et enormt arbejde på at udbygge de mellemfolkelige forbindelser på alle tænkelige områder og niveauer, thi – sådan hævder man – jo mere nationerne knyttes sammen, des mindre vil de bekrige hinanden. Hertil kommer, at jo mere de lærer hinanden at kende, des bedre vil de forstå hinanden.

3. *Tilfredsstillelsen af det danske folks behov*. Gennem udbygningen af velfærds-samfundet og højnelse af levestandarden vil man sikre stabiliteten i vort eget samfund.

Politikerne gør formentlig deres bedste – men mon ikke mange af dem inderst inde er klare over, at det ikke strækker til?

*

Politiske foranstaltninger har ingen egent-

lig modstandskraft imod ondskabens ånds-
magter, verdensherskerne i dette mørke.

Men det har menigheden – eller burde
have!

Hvis vi vælger »gode dage« efter vort
eget hovede, har vi det ikke – men hvis vi
finder nåde til at leve i den stadige forny-
else, da fornyes vor bøn, thi da udspringer
også den af det livgivende guddommelige
ord, der er Guds skabende kraft.

Hvad vi da kan udrette, tør jeg ikke
udtale mig om og slet ikke reklamere for
med store ord. Jeg tør ikke love, at vi kan
afværge Guds straffedom over vort folk –
men i den daglige fornyelse lærer enhver
af os at bede i overensstemmelse med
Guds vilje – og hvor langt den rækker, vil
Gud tilkendegive enhver i overensstem-
melse med hans/hendes åndelige moden-
hed og »bærekraft«.

*

Politikerne kan konstatere, at den *danske
ungdom* er meget anderledes end ungdom-
men for tredivåre siden. Den er seksuel
løssluppen i en grad, man ikke kendte
engang, og dens forbrug af alkohol er
foruroligende. Ungdomskriminaliteten er
steget, respekten for autoriteterne dalet,
og kundskabsniveauet faldet – mange stu-
denter kan ikke skrive fejlfrit dansk.

Politikerne konstaterer dette – men de
ransager ikke årsagen hertil: det åndelige
og moralske forfald, som er vort samfunds
egentlige ulykke.

Ungdommen hjælpes ikke af flere pen-
ge, flere ungdomsklubber, flere kulturelle
tilbud – men af sandheden.

Den kender politikerne ikke. Den er de
polemisk vendt imod, thi den dømmes
også dem.

*

Kender folkets kirke sandheden? Forkyn-
der folkets kirke sandheden? Det er dens
opgave.

Hvis folkets kirke svigter sandheden,
er det ikke underligt, at folket synker ån-
deligt og moralsk.

*

Er der overhovedet noget at stille op imod
de mægtige, nedbrydende kræfter, der er i
færd med at opløse vort samfund indefra
og bringe menneskeheden ud i selvtilintet-
gørelsen, når vanviddet tager overhånd.

Enhver af os føler ansvar for *nogle*, få
eller flere. Vore nærmeste, vore kære, er
en del af vort eget liv. Kender vi til den
daglige fornyelse, der tillige er vort ånde-
lige livs bevarelse, da ønsker vi af hjertet
det samme for dem. Vi ønsker altså noget

mere og højere end blot »gode dage« – vi
bønfalder og beder om, at de må følge
Herren Jesus uanset, hvad det må betyde
af modstand og modsigelse og modgang! I
denne bøn er der bevarende kraft for de
næste generationer efter os. Vi kan ikke
love dem en let og idyllisk fremtid, men vi
kan være med til at bevare dem i Guds vil-
je, der altid er god – også i svære dage!

Ud over vore nærmeste lægger Herren
andre på vort hjerte og giver os ansvar for
dem. Alt som årene går, udvider han vort
»område«, så vi får lov til at være »bønne-
vægttere« for mennesker nær og fjern. Det
kender ethvert Guds barn, der ikke er gået
i stå under vægten af alt for gode dage.
Guds Ånd er bønnens Ånd. Den bevæger
vort indre menneske og kalder til bøn, for-
bøn og taksigelse – ja, bønnens Ånd går
så vidt, at den lærer os at bede for *alle*
mennesker!

Det er formentlig menighedens væ-
sentligste »indsats« imod ondskabens
åndsmagter – og den »indsats« er virk-
ningsfuld, thi Gud hører bøn!

Undertiden føles den som en pligt –
den er altid en forrest!

Her oplever *ægtefolk* det dybeste og ri-
geste sammen. Dels knytter den daglige
fælles bøn dem inderligere og inderligere
sammen – dels erfarer de, at det hellige
ægteskab er en *åndelig magtfaktor* i en
ond og mørk verden.

Når Guds børn går til møder, Gudstje-
neste, bibelkreds, stævne, bringer de den-
ne Ånd med sig, bønnens og tilbedelsens
Ånd. Hvor den råder, er selv det mindste
møde (to eller tre forsamlede i Jesu navn)
en *guddommelig magtfaktor* i tiden!

*

Der er ikke plads til løgn under nogen
skikkelse i kampen imod ondskabens
magter.

Sokrates satte sandheden over alt, højt
over rigdom og anseelse – også højt over
livet. Han gør os kristne til skamme!

Han sagde derfor aldrig, hvad han vid-
ste, folk helst ville høre, men kun, hvad
der var sandt. Hans forsvarstale med
døden for øje vidner klart og mandigt her-
om.

Sandheden måtte efter hans opfattelse
først og fremmest give sig udtryk derved,
at man var sandru *i gerning*. Derfor kunne
man ikke få ham til at være med i et uret-
færdigt foretagende på bekostning af et
andet menneske. Man kunne heller ikke få
ham til at forlade sin post som soldat un-
der et felttog, skønt han var i livsfare.
Man kunne overhovedet ikke få ham til at
handle imod sandheden, pligten, kravet,
fordringen, ansvaret.

Møder og Gudstjenester er kun en lille

del af kampen imod mørket og opløsning-
en.

Den *daglige gerning* i sandhedens
uselviske tjeneste på arbejdsplads og
hjemme har langt større betydning. At for-
blive gennemsand, gennempålidelig og
gennemtro i sin daglige gerning er en
grundpille i sandhedens rige, som er Guds
rige.

Det er svært – men det er muligt. Hol-
der man sig nær til Herren, bliver kompro-
misser med usandheden umuligt.

Så er man vågen, når anledningen til at
vidne om sandheden i ord kommer. Man
væver ikke – taler ikke »med uld i mun-
den« (for at bruge et udtryk fra den politi-
ske verden), men klart og uden omsvøb.

Sandheden tro i den kærlighed, der
ikke søger sit eget, er en afgørende skanse
imod løgnens stormløb mod vort folk.

Derfor taler Paulus om at være *man-
dig*. Gud har ikke givet os forsagtheds
Ånd!

*

For at vidnesbyrdet skal have virkekræft
som sandt, må det aflægges i den fuld-
komne friheds overbevisende Ånd.

Hvis det virker fremtvunget, så at
han/hun, der vidner, ikke rigtig er sig selv
i frihed og naturlighed, men en smule
forvreden, kunstig og fordrejet, da har det
ingen overbevisende, forløsende kraft.

En ægte kristen med et ægte vidnes-
byrd er en uovervindelig kraft – uden selv
at lægge vægt på at være stærk!

Man kan næsten se på en kristen, om
han/hun er sådan eller ej!

*

Lad os begynde forfra her ved det nye års
begyndelse – *helt forfra!* Det har i mit liv
været første og anden og tredje januar,
o.s.v. mange gange – men lad det nu være
det »for første gang«!

Da er det virkelig noget *helt nyt!* Ja,
men det skal livet med Gud også være
hver dag!

Israels folk havde barnekårene og her-
ligheden og pagterne og lovgivningen og
tempeltjenesten og forjættelserne og
fædrene (Rom. 9,4-5) – og dog havde de
ikke livet!

Vi har også meget – mere endda end
Israel – men hvordan har vi det – som
noget gammelt eller som noget nyt – som
en selvfølge eller som en åbenbaring –
som en behagelig sikkerhed for evigheden
eller som et liv, der ikke søger sit eget?

Mon ikke vi gør klogt i at begynde
helt forfra?

*

Lad os i sandhed glemme, hvad der ligger *bagved* – glemme det, så det lades ude af betragting!

I dag er nådens dag! Præger det dig og mig? Sætter det frihedens og sandhedskærlighedens præg på os? *I dag* skal og kan vi gøre fyldest – endog i Guds bedømmelse! *I dag* kan vi underordne de synlige ting under de usynlige. *I dag* kan vi sige Ja og Nej i overensstemmelse med oprigtigheden! *I dag* kan vi undlade at bekymre os for i morgen! *I dag* kan vi gøre os rede til at møde Herren! *I dag* kan vi aflægge det gamle menneske med al dets utilfredshed, krav og surhed. *I dag* kan vi være til velsignelse. *I dag* kan vi leve det evige liv! *I dag* kan vi bede troens bøn!

Så er der i dag i vort stakkels folk en flok, der er stærkere end ondskabens åndsmagter, fordi den er eet med Gud!

*

Så er i dag en god dag – så har kristne, som *Grundtvig* synger, *kronede dage* – et herligt udtryk for det nye liv i stadig fornyelse! Og så ser de ikke frem til ved 60 års-alderen at få »gode dage«!

*

Lad os begynde helt forfra – på hvad? – på at »indtage mere af landet«, som *Josua* taler om.

Jo ældre vi bliver, des mere skal vi vel nå – thi vor tid er jo knap, og vi vil ikke slutte af hernede med noget, som vi skulle have nået, men alligevel ikke nåede!

Hvis vi synes, at alt for mange af fortidens dage gik tabt for os, da lad os netop begynde *forfra*! Herren gengiver os i sin kraftige nåde alle de dage, vi misbrugte i sløvhed eller på anden måde, og skænker os den fuldkomne genoprejsning og den pletfri nybegyndelse, i hvilken der ikke er plads til resignation, vemod og græmelse, men kun til tro, håb og kærlighed, så at vi – trods fortidens halvhed og lunkenhed – alligevel når målet og indtager den del af Guds viljes område, som vi skal erobre!

*

At begynde helt forfra indebærer, at vi ikke på noget område unddrager os Lyset.

Lad os vandre i Lyset, *ligesom Han er i Lyset*... Lyset er Guds lys – Ordets lys... Ordets lys, ikke blot hvad angår læren, men sandelig også hvad angår livet – tjenesten – alt!

Hvilken befrielse – hvilken nåde – hvilken kraft!

*

Du vil måske ønske adskillige mennesker et godt nytår. Nu kan du tænke over, hvad du mener dermed. Måske kommer vi til at tænke på Sokrates, der ikke ville sige noget, blot fordi andre sagde det eller ventede at høre det. Måske begynder vi også helt forfra med vore ord. Vi renser dem for floskler. Vi salter dem. Vi bliver tilbageholdende med venligheder og behageligheder. Vi forkaster smiger.

Sandheden er blevet os kær. Den vil vi ikke jonglere med. Den er vort liv – thi Han, der er Sandheden, er vort liv – vort liv i dag – og derfor altid!

*

Må vi i det nye år leve og vandre i overensstemmelse med Guds vilje: det gode, det, der behager ham, det fuldkomne!

Et bedre nyt år kan ingen ønske sig! Og ønsket er ikke blot en mulighed! Den dagligt nye nåde gør det til virkelighed!

*

I denne nådens altid nye virkelighed oplever vi et vidunderligt *fællesskab* – et fællesskab, der ikke er stablet på benene af mennesker, men er ovenfra.

Lokalt er det ofte lille – Herren taler om to eller tre, der forsamlers sig i og om Hans navn – men det er aldrig småligt eller trangbrystet, thi det er Åndens fællesskab med enhver, der vandrer på den smalle vej hjemme og ude, nær ved og langt borte.

Dette fællesskab kendetegnes også af den daglige og dermed stadige fornyelse og kommer i fare, når det indkapsles i mere eller mindre fastlåste rammer.

*

Hvad dette nye år angår, ved vi endnu ikke, om vi skal have et *sommerstævne* (eller flere?) – og i bekræftende fald hvor?

Mange venner er med til at bede om klarhed – og skulle vi være tungnemme, vil Herren alligevel åbenbare os sin gode vilje i rette tid.

*

Vi har besluttet at afholde *to påskestævner* i år, et i *København*, et i *Svejs* (Räsmismühle), alt om Gud vil.

I næste nummer af månedsbladet vil der blive givet nærmere besked. Men allerede nu vil vi gerne anmode om, at man ikke uden videre vælger, hvad man umiddelbart har lyst til, men spørger Gud, hvad der er Hans vilje.

*

Vi overvejer også at afholde nogle *endages-stævner* (søndage) rundt om i landet (*Sjælland, Fyn, Jylland*), og så snart vi har endelig klarhed herover, vil vi give konkret besked – indtil da: tak for forbøn!

*

Endelig overvejer vi også, om ikke vi bør sætte en dag til side til *samlet forbøn* for afgørelsen om vort lands Nej eller Ja til Amsterdam-aftalen.

*

Pas på de små ræve, der ødelægger vingården! De må fanges og aflives! Man kan vænne sig til ting, der svækker det åndelige liv, især bønnen.

Det er godt at begynde det nye år med at fange sådanne »små skadedyr«!

*

Jeg vil gerne ved nytårstid sende en særlig hilsen til vore mange venner på *Færøerne*.

Jeg har i årets løb modtaget så mange opmuntrende hilsener oppe fra jer, at det gang på gang har varmet mit hjerte.

Tak for jeres forbøn for os hernede! Vær ved godt mod! Jeg synes ikke, Færøerne er blevet broderligt behandlet af regeringen – så meget mere beder vi Herren om at lade sin velsignelse komme det færøske folk til gode.

*

Vore tanker er ofte oppe på *Grønland*. Hvem ved, om vi mødes i årets løb? Hold ud med vidnesbyrdet, tjenesten og efterfølgelsen!

*

Vore nordiske broderfolk, *Island, Norge, Sverige, Finland*, står os meget nær. Næsten dagligt går mine tanker rundt til vore mange venner der. Må Herren forny vort indre menneske, så alle vi, der er kommet op i årene og har kendt hverandre i så mange år, får nye åndelige kræfter, nyt mod og ny glæde!

Og må Herren overalt oprejse en ny generation af disciple, der løber på banen uden at tabe målet af syne!

*

Jeg synes, der for tiden er mange venner, der er i store prøvelser. Jeg mindes en dag i slutningen af november, da vi modtog

den ene meddelelse efter den anden om venner i nød.

Atter siger jeg som i indledningen: Kan vi bede? Kan vi bede og få?

Det er nok bedre for mig at sige: *Kan jeg bede? Kan jeg bede og få?*

Flere er i en ung alder ramt af alvorlig sygdom.

*

Mine tanker går også til mine mange *brødre og søstre i de organiserede kirkesamfund*. De ser næppe på det åndelige liv, således som jeg gang på gang har givet udtryk for her i disse spalter. Jeg tænker bl.a. på min opfattelse af, hvad kirken virkelig er.

De har næppe heller mit syn på forholdet til penge.

Men de hører ligesom jeg Herren til.

Hvad kan vi andet end bede for hverandre?

Må vidnesbyrdet om vor opstandne Frelser forstærkes her i vort land i dette nye år!

*

Men jeg tænker også på de *forførende kræfter*, der er i virksomhed og som efter mit skøn ikke afvises med tilstrækkelig beslutsomhed rundt omkring i kirkerne og menighederne.

Herren påbyder os at tage os i agt for dem. Må det ske med hellig myndighed i dette nye år.

Ikke alt, hvad der kommer i Jesu navn, er af Ham!

*

Vore tanker går ud over *den vide jord* – og man næsten forfærdes ved synet af den ubeskrivelige nød – den rædselsfulde vold og ondskab – den uhæmmede tilvejebringelse af ødelæggelsesvåben – og den tøjløse given sig hen i en kortvarig nydelse af synden.

Verdensherskerne i dette mørke er viselig i energisk virksomhed, fast besluttede på både at underlægge sig denne verden og at lægge den øde.

Men Lyset skinner i Mørket, og Mørket får ikke bugt med Lyset. Herrens små og »ubetydelige«
venner er Hans vidner alle steder og aflægger vidnesbyrdet om, at *Han har sejret*, og at al magten følgelig er Hans. Det kan koste dem livet at forblive Hans vidner – men det berøver dem ikke sejren – de er og forbliver konger med Ham!

*

Hvornår kommer Herren? Spørgsmålet melder sig næsten af sig selv. Bliver det i år?

Ingen kan sige det, men enhver gøre sig rede!

Israels folk er historiens midtpunkt, også i år. Læs atter Rom. 9-11 og bed med fornyet iver og tak for dette folk!

Bed også for vort eget folk, at det aldrig inddrages i verdenssamfundets had til Israel!

*

Der er kommet *mange fremmede* til vort land. Det rejser store problemer. Vi går ind i vort lønkammer og beder Gud om at løse disse problemer på rette måde.

Må de ydmyge iblandt dem få virkelig hjælp! Må de hovmodige iblandt dem ydmyges!

*

Kan *afgrundens brønd*, der synes åbnet i vort land, atter lukkes? Jeg ved det ikke!

Kan Guds frygten bedes tilbage over vort folk?

Kan Danmarks ungdom fries af fordærvsens undervisning i skolerne?

Kan dagspressen rense sig fra smuds og tarvelighed?

Kan fjernsynet tages i sandhedens og ærbarhedens tjeneste?

Vi kan ikke resignere – vi kan heller ikke sætte Gud stolen for døren – men vi kan bede – og støtte hinanden i bønner, når trætheden melder sig.

*

Vi har hverken en *Søren Kierkegaard* eller en *Grundtvig* i dag. Der er ingen røst, der på Guds vegne trænger igennem til hele folket.

Vil Gud oprejse en sådan – d.v.s. en med profetisk myndighed?

*

Hvilken nåde, hvilken forret, hvilken glæde, at vi må bede til Gud, Den Almægtige, og at HAN vil høre på os! Og hvilken glæde at læse I. Johs. 5,14-15!

Velsignet nytår i vor opstandne Herres og Frelses navn!